

ויליאם שייקספיר

מתוך 'אונס לוקרציה'

פתיחת הפואמה, שתרגומה התפרסם בגיליון ט' של 'דחק', מתארת כיצד החל טרקווין, בן המלך הרומי, לחשוק בלוקרציה, אשת רעהו, סר לביתה כאורח והתגנב אל משכבה בחשכת הלילה. בתים אלו מתארים את המשך המעשה.

י"ב

[...]

כִּכְפִיר אֶכְזֹר אֲשֶׁר לְכַד לוֹ טָרֶף
וְהַכְּבוֹשׁ מְשֻׁבֵּיעַ בּוֹ רָעַב
נֶעֱצַץ בָּהּ טָרְקוּיִן מִבְּטִים בְּלִי הֶרֶף,
וְכֶף פָּרְגָס אֶת פְּרֵאֲתֵשׁוּקוֹתָיו.
עַד כֹּה רָפוּ עֵינָיו; אֵף מֵעֶכְשָׁו
לֹא תִרְסְנָה אֶת הַיָּצֵר עוֹד,
וּבְוִרְדֵי הַן מְאִיצוֹת לְמָרָד;

וְהֵם, כְּעֶבְדִים וּבּוֹזִיִם,
מְגֻלִים כְּמֵלֶאכֹתֵיהֶם
הַמְתַּעֲנָגִים עַל רֵצַח וּבְזִים
לְבָכִי הַיָּלֵד וְצַרְחוֹת הָאֵם,
תּוֹפְחִים בְּצַפְיָהּ; לְבוֹ הוֹלֵם
כְּאוֹת הַמְּבֹשֵׁר עַל קֶרֶב בּוֹעֵר
וּמְדַרְבֵּן אוֹתָם לְהִסְתַּעַר.

לְבוֹ נוֹסֵף עֲזוֹז בְּאִשְׁעֵינוּ;
עֵינוּ מוֹסֶרֶת לְיָדוֹ שְׁלִיטָה;

ידו, כמתגאה בעונו,
עולה בשמו, גאה ולהוטה,
על שד גלוי, הוא לב נחלתה;
את משמרות ורידיו היא משטחת
ומותירה שקעים חורים מתחת.

הם נסוגים ומתאספים ביחד
בדמי משכב גברתם היקרה,
ובקריאות זורות אימה ופחד
הם מבשרים לה על אסון נורא;
והיא פוקחת עין, געורה;
אף להב הלפיד שהיא מרים
מפה את מבטח בסגורים.

דמו אותה למי שפרי הרוח
טורף תרדמתה בדמי הליל,
ובשנתה מציג לה שד או רוח
שקלמולו גם פרא יתחלחל.
אימה כזאת! אף בחלקה נופל
גורל נורא יותר: כי אימתה
אינה אלא אמת לאמתה.

כעת היא אפופה פחדים פי שנים,
והיא רוטטת כצפור קטולה
בלי להביט; אף בעצמה עינים
צורות מכערות צצות מולה;
צללים מתרוצצים בהמלה,
ובקצפם על עין שלקתה
הם מבעייתים אותה בעלטה.

ידו עודה נצבת על הדר –
הו, איל נגוח מול חומת שנהב! –

וְחֶשֶׁה לֵב – תּוֹשֵׁב אֲמָלֵל ! – נִרְעָד,
מִכָּה עֲצָמוֹ, הוֹדֵף חֲזָה וְגַב
וּמְסִיטָה בְּטִלְטֵל־אֲגַב.
הוּא מִתְכַּעֵס, נֶחֱוֵשׁ יוֹתֵר עֲתָה
לְהִכָּנֵס אֶל מֶתֶק טִירְתָּהּ.

תְּחַלֶּה כְּקָרֵן הוּא פּוֹצֵה אֶת פִּי
כְּדֵי לְשִׂאת־לְתֵת עִם אוֹיְבֵתוֹ.
סֹנֵטֵר צָחֹר מְנִי סֶדֶן מְשִׁיב
בְּנִיד שׁוֹאֵל שֶׁל תְּמַהוֹן וְתָם
עַל כְּוֹנֹת שֶׁהוּא מְבִיעַ הֵם ;
הִיא מִתְחַנְּנֶת לְהִבִּין מָה גֵּוֹן
נִבְט מִדְּגֵל מְעֵשֶׂה הָאָנָן.

וְהוּא עוֹנָה לָהּ : "גֵּוֹן לְחִיף, אֲשֶׁה,
שְׁלֵמוֹלוֹ שׁוֹשֵׁן יִלְבִּין מוֹעֵם
וְשׁוֹשְׁנָה תְּסַמִּיק מְרַב בּוֹשֶׁה,
נֹוֹתֵן לְתִשׁוּקָתִי סִבָּה וְטַעַם ;
וְתַחַת דְּגֵל זֶה אֲנִתֵץ הַפַּעַם
אֶת מִבְּצָרְךָ ; כִּי הָאֲשָׁמָה הִיא בָּךְ –
עֵינֶיךָ הֵן הַמְּסַגֵּירוֹת אוֹתְךָ.

"לְהִתְקוֹמֵם יִהְיֶה מִן הַנִּמְנָע : אֶת
שְׁבוּיָה שְׁלִי, תִרְצִי אוֹ לֹא תִרְצִי ;
הַלִּילָה לְרִצּוֹנִי תִהְיֶי נִכְנָעַת
וְתִשְׁמָשִׂי לְתַעֲנוּג אֲרִצִּי.
אֶת הַרְצוֹן שֶׁאֵת לְבִי הִצִּית
כְּמַעֲט רְצָחוֹ שְׁכָלִי וּמִצְפוּנִי,
אֶךְ חֵיךָ יִפְיֶךָ הִחֲזִיחַ אוֹתוֹ שְׁנִית.

"בְּרוּר לִי שְׁפָעֲלָתִי חֲטָאת הִיא
וְהַחֹחִים יִגְנוּ עַל הַוֶּרֶד,

וּכְבֹּר רַבּוֹת הַרְהַרְתִּי, וַיְדַעְתִּי
כִּי דָבַשׁ נִשְׁמַר בְּמִבְטָחִי פְּנֵיךְ;
אֵף הַתְּשׁוּקָה לְאַזְהָרוֹת עֵנֶיךָ –
אֶת מָה שֶׁהִיא רוֹאֶה, אֲשֶׁה נֹאדָה,
תְּחַמֵּד עַל אֵף הַחֶק וְהַחֹבֶה.

“אֲמַנֵּם אַחֲרֵיטִי – לֹא אֶכְסֶה –
לְגִרָם חֲרָפָה וְצַעַר וְחֲרוֹן,
אֵף אֶת הַחֶשֶׁק אִישׁ לֹא יִרְסֵן
וְלֹא יִבְלֵם אֶת שְׂצָף דְּהָרוֹ.
וְגַם אִם בְּחֻשְׁבוֹן הָאֲחֵרוֹן
אֲנַחֵל שְׂנֵאָה וּבִזוּ קָשִׁים בְּלִי דִי,
אֲנִי חוֹבֵק אוֹתָם בְּשֵׁתִי יְדִי.”

בִּימֵינוּ מְנִיף הוּא לְהַב פֶּלֶד
כְּנֵץ מְהִיר, הַמְתַּנְשֵׂא מְרוֹמָה
וְכָל צִפּוֹר בְּצַל כְּנָפָיו צוֹלֵלֶת
פֶּן יִבְתָּרָה בְּטַפְּרָה חַד כְּרֹמַח;
בְּצַל הַשְּׁלַח שְׁחַשֵׁל בְּרוֹמָא
מְאֻזְנָה בְּרַעְדָה לְיוֹקְרָץ
כְּעוֹף נְצוֹד הַמְאֻזֵּן לְגֵץ.

“לְיוֹקְרָצִיָּה, אֶכְבֹּשֶׁף הַלֵּילָה, ” סָח;
אִם תִּתְנַגְדִּי, אֶפְעַל בְּחֻזְקִי יָד,
וְכֹאֵן, עַל מִשְׁכַּבִּי, אֲשַׁחֵט אוֹתְךָ.
הֵן יֵשׁ לָךְ מִשְׁרָתִים; אֶקְטֹל אֶחָד,
וְעַם חֵיפֶךָ גַּם כְּבוֹדֶךָ יֵאבֹד;
כִּי עַל גּוֹפֶךָ אֲשַׁלִּיךְ אֶת גְּוִיֹתוֹ
וְאֲשַׁבַּע: קִטְלֹתָיו כְּשַׁחֲבַקְתּוֹ.

“וְכֹךָ יֵדַע אִישׁוֹךְ חֲרַפְתָּ בּוֹשָׁה
וְכָל רוֹאֵיו יִשְׁיִשׁוּ לְאִידוֹ;
”

בְּנֵי מִשְׁפַּחְתְּךָ יִרְכְּבוּ אֶת רֹאשׁוֹ,
וּפְרֵי בִטְנֶךָ לְמַמְזָרוֹת יִדּוּן.
וּשְׁמֶךָ, הָאֲחֵרָאִית לְדִרְאוֹן,
יֹשֵׁר בְּפִי הַטֶּף וַיִּוְתָר
חֲרוֹת לְעַד בְּחֲרוֹנֵי פְלִסְתֵר.

“אֲבָל אִם תַּעֲתָרִי, אֲחַזִּיק טוֹבָה;
אֵין חֵטָא בְּאֵלוֹ הַחוֹטְאִים בְּשִׁקְטִי,
וּפְגַע רַע לְמִטְרָה טוֹבָה
עוֹדְנוּ מִשְׁרַת תְּכָלִית צוֹדֶקֶת.
יֵשׁ שְׁטֵפָה שֶׁל רַעַל מְזִדְקֶקֶת
בְּחֶמֶר זָךְ; וְכִף הִיא מִתְמַצָּה
וּמְאֻבָּדֶת אֶת מְרִבִּית עֲקָצָה.

“חֲשָׁבִי עַל בְּעַלְךָ וַיִּלְדִּיךָ,
וְהִעֲנֵי לִי, פֶּן יִירָשׁוּ כָלֶם
קְלוֹן אֲשֶׁר מְנוֹס מְנוֹנוֹ אֵין,
כְּלִמָּה שֶׁאֵין כְּמוֹהָ בְּעוֹלָם –
גְּרוּעָה מְצַלְקוֹת עַל פְּנֵי עוֹלָל;
כִּי אִם בְּלִדְתוֹ הָאִישׁ מִכְתָּם,
בְּטֹבֵעַ הָאֲשָׁמָה, לֹא בְּאָדָם.

כְּקוֹקְטְרִיס הַקָּס אֲזִ לְרִצְחָה
הַזֶּד נוֹעֵץ בְּהָ עֵין, וּמְמַתִּין*;
וְאֵלוֹ הִיא, צִדְקַת וְצָחָה
כְּאֵילָה בְּמִלְתָּעוֹת תְּנִין
עוֹתֶרֶת בְּשִׁמְמָה, שֶׁאֵין בְּהָ דִין,
לְפָנֵי מְפֻלְצַת נְטוּלַת עֲדָנָה
הַמְצִיִּית לְתַאֲבוֹנָה.

* הקוקטריס, מעין דרקון בעל ראש תרנגול, עשוי להמית במבטו.

(מאנגלית: יותם בנשלום)